GENGA DEVI CHELLIAH

lwn.

SANTANAM DAMODARAM

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
RAHMAH HUSSAIN H
[SAMAN PEMULA NO: S4-24-352-98]
11 NOVEMBER 2000

UNDANG-UNDANG PERLEMBAGAAN: *Mahkamah - Bidang kuasa - Samada mahkamah sivil mempunyai bidang kuasa untuk mengenepikan perintah Mahkamah Syariah - Perlembagaan Pesekutuan, per. 121(1A)*

Pemohon dalam saman pemula telah memohon deklarasi supaya perintah yang diberikan oleh Mahkamah Syariah berkenaan dengan hak penjagaan anak dibatalkan dan tidak sah di sisi undang-undang dan supaya responden memulangkan Sanjev Visshnu a/l Santanam kepada pemohon. Pihak penentang telah membangkitkan suatu bantahan permulaan iaitu bahawa permohonan pemohon adalah di luar aturan dan bertentangan dengan aturcara serta undang-undang kerana mahkamah ini tidak mempunyai bidang kuasa untuk mengenepikan perintah yang telah dikeluarkan oleh Mahkamah Syariah.

Diputuskan:

[1] Adalah jelas dari Perkara 121(1A) Perlembagaan Persekutuan bahawa mahkamah sivil tidak boleh campurtangan dengan perkara-perkara yang melibatkan dan tertakluk dalam bidang kuasa Mahkamah Syariah. Ini adalah kerana kedua-dua mahkamah tersebut mempunyai bidang kuasa yang berlainan di antara satu sama lain. Mahkamah ini bersetuju dengan bantahan permulaan pihak penentang bahawa permohonan pemohon adalah di luar aturan dan bertentangan dengan undang-undang.

[2] Walaupun mahkamah sivil mempunyai bidang kuasa untuk mendengar permohonan perceraian dan relif sampingan yang dipohon oleh seorang bukan Islam di mana salah seorang daripada pihak yang terlibat telah memeluk agama Islam, tetapi itu tidak bermaksud bahawa mahkamah sivil mempunyai bidang kuasa untuk mengenepikan perintah yang dikeluarkan oleh Mahkamah Syariah.

[3] Penentang adalah bapa kandung dan mempunyai hak untuk menentukan anutan agama anaknya. Mahkamah Syariah juga telah bertindak di dalam bidang kuasanya dengan memberikan hak penjagaan kepada penentang dan mengesahkan pengislaman anak tersebut.

[Bantahan permulaan dibenarkan; permohonan pemohon ditolak.]

Kes-kes yang dirujuk:

Md Hakim Lee v. Majlis Agama Islam, Wilayah Persekutuan, Kuala Lumpur [1997] 4 CLJ Supp 419 ***(dirujuk)***

Mohamed Habibullah Mahmood v. Faridah Dato' Talib [1993] 1 CLJ 264 ***(dirujuk)***

Ng Siew Pian lwn. Abd Wahid Abu Hassan, Kadi Daerah Bukit Mertajam & Satu Yang Lain [1993] 1 CLJ 391 ***(tidak diikuti)***

Nor Kursiah Baharuddin v. Shahril Lamin & Anor [1997] 1 CLJ Supp 599 ***(dirujuk)***

Soon Singh Bikar Singh v. Pertubuhan Kebajikan Islam Malaysia (Perkim) Kedah & Anor [1999] 2 CLJ 5 ***(dirujuk)***

Tan Kong Meng v. Zainon Md Zain & Anor [1995] 4 CLJ 409 ***(dirujuk)***

Tan Sung Mooi v. Too Miew Kim [1994] 3 CLJ 708 ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:

Federal Constitution, art. 121(1A)

Bagi pihak pemohon - R Kandiah; T/n Mohd Latip & Assoc
Bagi pihak penentang - En Akbardin; T/n Akbardin & Co

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Rahmah Hussain H:

Dalam saman pemula bertarikh 29 April 1998 relif-relif yang dipohon oleh pemohon adalah:

(i) Bahawa satu deklarasi supaya perintah yang diberikan pada 24 April 1997 oleh Mahkamah Syariah Daerah Kota Setar dibatalkan dan tidak sah di sisi Undang-Undang;

(ii) Bahawa satu deklarasi bahawa perintah yang bertarikh 24 April 1997 oleh Mahkamah Syariah Daerah Kota Setar adalah *ultra vires* dan tidak sah di sisi Undang-Undang;

(iii) Bahawa perintah yang diberikan oleh Mahkamah Syariah, Daerah Kota Setar diketepikan; dan

(iv) Bahawa perintah dibuat supaya responden memulangkan Sanjev Visshnu a/l Santanam kepada pemohon menurut perintah Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur bertarikh 8 Disember 1994.

Pada permulaan perbicaraan pihak penentang telah membangkitkan suatu bantahan permulaan iaitu bahawa permohonan pemohon adalah di luar aturan dan bertentangan dengan aturcara serta undang-undang kerana mahkamah ini tidak diperuntukkan dengan bidangkuasa untuk mengenepikan perintah yang telah dikeluarkan oleh Mahkamah Syariah Daerah Kota Setar, Alor Setar pada 24 April 1997 (selepas ini dirujuk sebagai "perintah tersebut"). Mengikut perintah tersebut hak penjagaan anak (hadhanah) keatas kanak-kanak bernama Mohd. Sazmi bin Mohd. Yusoff (dahulu dikenali sebagai Sanjev Visshnu a/l Santanam) (selepas ini dirujuk sebagai "anak tersebut") diberi kepada penentang.

Dalam hujahannya peguam penentang merujuk kepada beberapa otoriti untuk menyokong bantahannya, iaitu:

(1) *Mohamed Habibullah bin Mahmood v. Faridah bte Dato' Talib* [1993] 1 CLJ 264;

(2) *Nor Kursiah bte Baharuddin v. Shahril bin Lamin & Anor* [1997] 1 CLJ Supp 599;

(3) *Ng Siew Pian lwn. Abd Wahid bin Abu Hassan, Kadi Daerah Bukit Mertajam & Satu Yang Lain* [1993] 1 CLJ 391;

(4) *Md Hakim Lee v. Majlis Agama Islam, Wilayah Persekutuan, Kuala Lumpur* [1997] 4 CLJ Supp. 419;

(5) *Soon Singh a/l Bikar Singh v. Pertubuhan Kebajikan Islam Malaysia (Perkim) Kedah & Anor* [1999] 2 CLJ 5.

Peguam pemohon pula berhujah bahawa segala otoriti yang dikemukakan oleh pihak penentang adalah tidak berkaitan dengan kes sekarang sebab otoriti-otoriti tersebut adalah berkenaan dengan suami isteri yang beragama Islam dari asal ataupun setelah memeluk agama Islam telah tersilap dan memfailkan permohonan mereka di Mahkamah Sivil. Lagipun katanya otoriti-otoriti tersebut tidak berkenaan dengan hak jagaan.

Sayugia dijelaskan di sini latar belakang kes ini. Pemohon dan penentang telah berkahwin pada 9 Disember 1987 di Daerah Pendaftaran Perkahwinan Selangor & Wilayah Persekutuan dan mereka juga merasmikan perkahwinan mereka secara istiadat Hindu pada 22 Mei 1988. Mereka dikurniakan seorang anak lelaki dari hasil perkahwinan ini yang dilahirkan pada 14 Julai 1990 dan dinamakan Sanjev Visshnu. Semasa pemohon melahirkan anak lelaki tersebut penentang telah meninggalkan kediaman suami/isteri.

Setelah meneliti dan memberi pertimbangan sewajarnya kepada hujahan kedua-dua peguam dan otoriti-otoriti yang dikemukakan, saya bersetuju dengan bantahan permulaan pihak penentang bahawa permohonan pemohon di kandungan (1) adalah di luar aturan dan bertentangan dengan undang-undang. Oleh yang demikian, permohonan pemohon telah di tolak dengan kos.

Adalah jelas dan Perkara 121(1A) Perlembagaan Persekutuan bahawa Mahkamah Sivil tidak boleh campurtangan dengan perkara-perkara yang melibatkan dan tertakluk di dalam bidangkuasa Mahkamah Syariah. Ini adalah kerana kedua-dua mahkamah tersebut mempunyai bidangkuasa yang berlainan di antara satu sama lain.

Perkara 121(1A) Perlembagaan Persekutuan (dalam bahasa asalnya) menyatakan:

> The courts referred to in Clause 1 shall have no jurisdiction in respect of any matter within the jurisdiction of the Syariah Courts.

Sungguhpun dalam kes *Tan Sung Mooi v. Too Miew Kim* [1994] 3 CLJ 708, yang dirujuk oleh peguam pemohon, Mahkamah Agung (pada masa itu) telah menyatakan bahawa Mahkamah Sivil mempunyai bidangkuasa untuk mendengar permohonan perceraian dan relif sampingan daripada pemohon yang bukan beragama Islam di mana salah seorang daripada pihak yang terlibat telah memeluk agama Islam, namun begitu dengan hormatnya saya berpendapat kes yang tersebut adalah berlainan dan tidak relevan di dalam kes sekarang kerana apa yang dinyatakan oleh YA Mohamed Dzaiddin (HMA) adalah berkaitan dengan bidangkuasa Mahkamah Sivil untuk mendengar permohonan perceraian dan relif sampingan yang dipohon oleh seorang bukan Islam, di mana Mahkamah Sivil memang mempunyai bidangkuasa. Tetapi, hakim yang bijaksana tidak pernah sekali-kali menyatakan bahawa Mahkamah Sivil mempunyai bidangkuasa untuk mengenepikan perintah yang telah dikeluarkan oleh Mahkamah Syariah.

Begitu juga keadaannya dengan kes *Tan Kong Meng v. Zainon bte Md Zain & Anor* [1995] 4 CLJ 409, yang dirujuk oleh peguam pemohon. Kes ini pun, pada pendapat saya, tidak relevan kerana dalam kes tersebut Mahkamah Rayuan telah bersetuju dengan keputusan yang telah diputuskan oleh Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur iaitu mengenai hak penjagaan seorang anak tak sah taraf, tetapi di dalam kes di hadapan saya, faktanya adalah berlainan kerana penentang di sini adalah bapa kandung anak tersebut (Mohd Sazmi) dan sebagai bapa kandung, beliau mempunyai hak untuk menentukan anutan agama anaknya. Mahkamah Syariah juga telah bertindak di dalam bidangkuasanya yang eksklusif dengan memberikan hak penjagaan kepada penentang dan mengesahkan pengislaman anak tersebut. Kes ini juga tidak

menyatakan bahawa Mahkamah Sivil mempunyai bidangkuasa untuk mengenepikan perintah yang dikeluarkan oleh Mahkamah Syariah. Saya juga berpendapat dua lagi otoriti yang dirujuk oleh peguam pemohon iaitu *Ng Siew Pian lwn. Wahid bin Abu Hassan* dan *Teoh Eng Huat v. Kadhi Pasir Mas & Anor* adalah tidak relevan dan tidak terpakai dalam kes sekarang.

Akhir sekali, dalam kes *Nor Kursiah bte Baharuddin v. Shahril bin Lamin* [1997] 1 CLJ Supp 599, hakim KC Vohrah (di perenggan b dan ms 603) telah dengan tepatnya berkata seperti berikut:

> And in any event, this Court by virtue of Art. 121(1A) of the Constitution has no jurisdiction to question an order made in respect of a matter where the Syariah High Court, a creature of a written law. This court has to accept the Syariah High Court Order as a valid order. This court cannot go behind the order and consequently it has to accept the custody of the child with the second respondent in the house of the first respondent was not illegal.

Dengan alasan tersebut di atas saya telah membenarkan bantahan permulaan pihak penentang dan dengan itu menolak permohonan pemohon dengan kos.